

FLUISTERENDE WERELDEN

BOEK I VAN

DE BLOEDSTEENSERIE

FLUISTERENDE WERELDEN



MARLEEN VAN DER SLUIJS

© 2026 Ontwerp omslag: Marleen van der Sluijs

© 2026 Illustraties: Marleen van der Sluijs

ISBN 9789090425863

© 2026 'Fluisterende Werelden'

Auteur: Marleen van der Sluijs

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

VOOR DENNIS, FELICE EN GODELIEVE
EN MET THEO IN GEDACHTEN.

VOORWOORD

Lieve Lezer,

Wat fijn dat dit boek bij jou terecht is gekomen. Ik hoop dat je met veel plezier door de werelden in dit boek reist.

Om niet overvallen te worden door zaken waar je mogelijk gevoelig voor bent, wil ik je laten weten dat er in dit verhaal fysiek, seksueel en psychologisch geweld voorkomt. Sommige fysieke en psychologische geweldsscènes worden expliciet beschreven. Seksueel geweld maakt deel uit van het verhaal, maar wordt niet expliciet uitgewerkt.

Geloof neemt eveneens een plaats in binnen mijn verhalen. De geestelijken, goden en personages die deze wereld bevolken zijn niet eenvoudig goed of kwaad. Ze proberen de wereld te begrijpen en hebben hun eigen overtuigingen over de werkelijkheid waarin ze leven.

Voor mij is fictie een manier om andere perspectieven te onderzoeken. Juist dat maakt verhalen voor mij zo waardevol, naast het beleven van een avontuur.

Ik wens je veel leesplezier.

Liefs,

Marleen

*IEDEREEN HEEFT HET RECHT OM ZIJN EIGEN
VERHAAL TE MAKEN, MAAR NIEMAND HEEFT HET
RECHT OM DE WERELD AAN ZIJN VERHAAL TE
ONDERWERPEN.*



KASDANIE 02Q455 PROLOOG

'Het is een eer en een verrekte vloek om de poort van het leven te zijn!' Lume ontspant een moment en luistert ingespannen, maar er komt geen geluid van het pasgeboren kind. Ze richt zich op en kijkt. Daar ligt een meisje. De donkere haartjes plakken tegen het hoofdje en het kind kijkt haar recht aan.

'Een strijder, net als je vader', zegt ze. Met een ferme beweging snijdt ze de navelstreng door en pakt het kleintje op. Verbeeldt ze het zich of kijken die grote groene ogen haar verwijtend aan? Ze heeft slechts een vermoeden van wat er op de kleine schouders rust. Voorzichtig neemt ze het kind in haar armen en fluistert:

'Voorlopig blijf je bij mij. Ik zal je koesteren en altijd van je houden, ook als je denkt dat het niet zo is.'



1 KASDANIC EN NEDERLAND 02Q467

Ravos slikt moeizaam. Hij balt en ontspant zijn klamme handen. Stil staan zijn mannen achter hem, strak in het gelid. Hij overziet de strook land die hem scheidt van het bos. De lucht erboven zindert van de spanning. De wereld houdt zijn adem in.

Hij herinnert zich de bewondering nog toen hij voor het eerst een bewegende boom zag. Zijn kinderogen hadden zich wijd opengesperd. Vanaf dat moment waren bomen wachters geweest die letterlijk langs zijn levenspad waren opgedoken en had hij zich geborgen gevoeld. Nog kan hij het ruisen van de duizenden bladeren en het vegen van de tere wortels over de grond horen. Of is het de herinnering aan het recente overleg?

Met moeite onderdrukt hij de neiging om met zijn voeten te schuifelen. Hij overweegt zijn opties nog een keer. Praten heeft hij al geprobeerd, hoewel hij dat het liefst weer zou doen. Zijn vraag of de bomen op een ander stuk land rond konden trekken, stuitte op weerstand. Hij legde uit dat het graafschap landbouwgrond nodig heeft en de stad wil uitbreiden, zonder hun bomen te kappen.

‘Ik heb vreedzame bedoelingen en ik wil geen geweld tegen jullie gebruiken,’ had hij gezegd. Zijn argumenten hadden totaal geen indruk gemaakt. Dat verbaasde hem. De bomen zijn geweldloos, tenzij ze worden aangevallen. En dat is precies wat hij nu op het punt staat te gaan doen.

De woordvoerder van de bewegende bomen zei rustig: ‘Jij bent niet de enige met deze vraag. Onze zaden hebben goede grond en rust nodig om uit te groeien tot zaailingen en jonge boompjes die sterk genoeg zijn om mee te lopen. Zulke plekken zijn zeldzaam geworden. Onze populatie krimpt, terwijl die van jullie mensen groeit, net als jullie behoeftes.’

Ravos had een steek van schuld gevoeld en begrip, maar het niet uitgesproken. In plaats daarvan had hij gezegd: ‘Er zijn graafschappen genoeg die jullie om die gunst kunnen vragen. Hier ben je aan het verkeerde adres.’ En dat was dat geweest.

De boom had gedecideerd zijn takken gebogen en was weg geschuifeld. De afkeuring was net zo voelbaar geweest als zijn frustratie voor de boom moet zijn geweest. Afkeuring. Heeft hij in zijn leven ooit iets anders gekregen? Hij knarst met zijn tanden. Als zijn vader vertrouwen in hem zou hebben en het graafschap aan hem zou overdragen, dan had hij hier nu niet gestaan.

Waarom ziet zijn vader niet dat zaken ook anders opgelost kunnen worden? Geweld, overheersing en bezit bepalen niet of je een goed heerser bent. Ravos is ervan overtuigd dat hij verder komt met rechtvaardigheid, veiligheid en wijs beheer. Zijn vader keurt dergelijke gedachten af. Eist van hem dat hij zich als een man gedraagt.

Dat doet hij nu. Gewapend en wel, met zijn mannen achter zich en de wezens die hij stilletjes bewondert tegenover zich. Hij heeft het verdomme geprobeerd.

Zijn blik dwaalt richting de bomen in de verte. Zijn hart gaat te keer alsof hij heeft hardgelopen. Hij probeert iets op te vangen van de intenties van het bos. Er komt niets dan stille, afwachtcnde roerloosheid. Zelfs de boompriesters zijn nergens te zien.

Hij spreekt zichzelf toe, beheerst het trillen van zijn handen. Zelfverzekerd moet hij de hoorn heffen om het signaal van de aanval te geven. Bevend ademt hij in. Hij zal zijn vader iets laten zien. Hij zal de hele wereld iets laten zien. Resoluut sluit zijn hand zich om de hoorn, hij steekt hem en blaast krachtig. Als uit één mond wordt de roep van de hoorn overgenomen. Brullend stormen de mannen achter hem aan naar het bos dat nog steeds roerloos voor hen staat. Er is geen weg terug.

‘Wees onvoorspelbaar,’ spreekt Ravos zichzelf toe terwijl hij met de snelste mannen vooruit rent. Het grasveld onder zijn voeten is verraderlijk hobbelig. Hij breekt door de bosjes die de rand van het bos markeren en rent tussen de eerste bomen door. Takken haken naar hem, halen als knuppels uit naar zijn hoofd. Vervloekte bomen! Waarom kunnen het geen gewone bomen zijn, die stilstaan en zich laten omhakken, zodat hij ze rustig in planken kan zagen! Een bosuil vliegt met een kwade schreeuw op.

Zijn training bij de Grodanii komt hem goed van pas. Door zijn beproevingen daar heeft hij een scherp zintuig ontwikkeld voor gevaar. Er nadert van achteren een boomtak. Hij haalt er woest naar uit, duikt

weg voor een tweede neerdalende tak en draait meteen de andere kant op.

‘Wees onvoorspelbaar,’ herhaalt hij de woorden die zo vaak tegen hem zijn gezegd. Hij moet op zijn instinct vertrouwen. Niets mag verraden wat zijn volgende beweging zal zijn, zijn geest moet zo stil mogelijk zijn. Toch lijken de bomen te weten wat zijn volgende beweging is.

Rauwe kreten klinken achter hem op. Zijn mannen hebben de rand van het bos bereikt. Hij hoort het hakken van scherp metaal in levend hout. De zoete en soms scherpe lucht van vers boomsap dringt zijn neus binnen. Bomenbloed. Het is net zo verontrustend als de ijzeren geur van mensenbloed. Spaanders vliegen in het rond. IJzige kreten vertellen hem wanneer mannen gewond raken.

Hij meent Varnir te herkennen als die hem met geheven zwaard inhaalt. De bomen reageren. Ravos haalt adem om te schreeuwen dat hij moet uitkijken, maar voor hij de woorden kan vormen, krijgt Varnir een klap op zijn hoofd. Het geluid van brekend bot vult Ravos met afschuw. Iets warmes spat in zijn gezicht en loopt langs zijn wang en nek zijn wapenrusting in. Hij weigert zich te bedenken wat het is. In het voorbij rennen ziet hij nog net hoe Varnir in elkaar zakt. Het laat hem niet onbewogen en voor een moment is Ravos afgeleid. Precies een moment te lang. Een dikke tak slaat hard tegen zijn linkerschouder. Verlammende pijn schiet door zijn arm. Hij wil hem schudden om de pijn te verdrijven. Ijskoude angst vlamt op. Zijn arm reageert niet.

‘Laat nooit zien dat je zwak bent,’ klinkt de stem van zijn leermeester, de oude Procath, in zijn hoofd. Dus verbergt hij zijn

ontzetting en zet hij vastbesloten zijn drieste tocht voort, dieper het bos in.

Voorzichtig probeert hij zijn linkerarm weer te bewegen. Het is pijnlijk, maar de verlamming is eruit. Een zucht van opluchting ontsnapt hem. Hij kan verder, hij moet verder. Door, door, door.

Hij heeft geen idee hoe lang hij zich wegduikend en rennend een weg door het bos heeft gebaand, als de bomen ineens wijken. Struikelend komt hij op een open plek tot stilstand. Zodra hij een voet in de ruimte zet, verdwijnt het geluid van de veldslag achter hem. Een eerbiedige stilte vult deze plek en ook de gedachten in Ravos' hoofd worden stil. In het midden van de kring van bomen staat een stralende, majestueuze boom. Zijn takken reiken tot in de hemel. Heldere draden vullen de lucht en voegen zich samen tot een zuil van licht diep in de pulserende stam. De energie vertakt zich en stroomt van de wortels naar de wortels van de bomen om hem heen. In een moment, dat zich tot een eeuwigheid lijkt uit te rekken, verliest Ravos zich in het schouwspel voor hem. Hier ziet hij waar hij alleen maar over heeft horen praten; hoe het Mycelium alles wat op aarde leeft met hemels licht verbindt. Hij is er getuige van, maakt er deel van uit. Voor zijn ogen ontspruiten generaties bladeren, groeien, sterven af en dwarrelen neer, waarna ze worden opgenomen in het geheel. De tijd en de wereld om hem heen bestaan niet meer.

Hij is alleen met De Boom der Bomen, het bewegende woud en wil hier alleen nog maar blijven. Het doel dat hem hier bracht deugt niet. Zal hij de aanval afblazen?

Hij schudt zijn hoofd woest heen en weer, vermant zichzelf. De gedachte aan zijn vader laat hem zijn rug rechten. Hij ademt in en concentreert zich.

De stralende stam van de boom lijkt doorzichtig. Onder de bast lopen banen als bloed van de takken en de wortels naar een punt in het midden van de stam, het centrum, het hart. De knokkels van de hand waarmee hij de koperen dolk omklemt, worden wit.

De Boom der Bomen staat voor een oud en inmiddels afgeschreven wereldbeeld. Oude volkeren hadden natuurgoden, maar hij weet beter. De mens heeft niet voor niets zijn verstand en dat zal hij gebruiken. Soms moet het oude voor het nieuwe wijken. Dat houdt hij zich voor ten minste.

Vastberaden loopt hij naar voren en stoot de koperen dolk diep in de stam. Een scherpe pijn schiet door het gevest zijn hand en zijn lichaam in. Verblindend licht vult de hemel en explodeert in zijn hoofd, waar de stilte wordt doorbroken door het geluid van duizenden krijsende stemmen. Hij brult met ze mee. Pijn verscheurt hem, trekt woest aan zijn wezen. Tranen branden in zijn ogen. Zijn ademhaling is gejaagd.

Hij zou zich klein willen maken en willen verstoppen. Hij heeft zichzelf losgesneden van de bron en niet alleen zichzelf, maar de hele wereld. Eenzaamheid overvalt hem, maakt hem aan het wankelen. Eenzaamheid die zich als een schokgolf over de wereld verplaatst, tegen de grenzen knalt en er doorheen breekt.

Hij stort woonkamers in. Ook in Nederland waar Godelieve en haar ouders op de bank televisie zitten te kijken.

De presidenten van Rusland en Amerika hebben net hun handtekening geplaatst onder een samenwerkingsverdrag. Dan staan hun adviseurs als een man op om hen iets in het oor te fluisteren. Ze luisteren ontstemd, terwijl ze elkaars hand nog vasthouden. De glimlach die op hun gezicht staat, glijdt weg als koude regen tegen het raam. Hun ogen schieten vuur.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ sist Reynolds, die langzaam rood aanloopt.

‘Dat vraag ik me ook af,’ zegt Kuznesov zacht. Hun handdruk is veranderd in een krachtmeting.

‘Dat,’ zegt Kuznesov, de vinger van zijn vrije hand priemt naar de overeenkomst, ‘is voorlopig van de baan.’

Godelieve spert haar ogen open. Wat gebeurt hier? Wat gaat er mis? Dit kan niet zo, dit moet doorgaan! Ze wil tegen ze schreeuwen dat ze moeten blijven geloven in wat ze zojuist nog wilden beginnen. Stille tranen biggelen over haar wangen. Ineens lijkt de wereld zo onherbergzaam. Ze werpt een blik op haar ouders die verstijfd en met stomheid geslagen op de bank zitten. Ze springt op en rent naar boven. Haar kamerdeur knalt dicht.

De schokgolf raakt ook Audra. De bladeren van de bomen gaan ruisend te keer alsof er een storm is opgestoken, alleen voelt ze geen wind. Wel een ijskoude rilling die uit het niets over haar rug trekt.

Onzeker kijkt ze naar Hadewich. Ziet ze een vlaag van afwijzing in de ogen van haar vriendin? Het is weg voor ze het vast kan stellen.

Iets hards en kouds tikt tegen haar borstbeen. Haar blik richt zich op het vreemde ding. Ongelovig neemt ze het in haar hand. Haar vingers vinden steen. Het is het blad. Alle warmte is eruit

weggetrokken. Zolang ze zich kan herinneren hangt het om haar nek, aan een donker koord van gevlochten haar. Ze wist zeker dat het van haar moeder was. Als ze bang was of onzeker sloeg ze er haar hand omheen. Warm en levend lag het al die jaren tegen haar huid. Haar verbinding met haar ouders, die haar ooit te vondeling hadden gelegd, maar via het blad toch bij haar waren. Ze was er zeker van geweest dat ze ergens op haar wachtten, dat ze ze ooit zou vinden.

Ze wendt haar hoofd af, zodat Hadewich niet kan zien dat haar ogen vochtig worden, haar lippen beginnen te trillen. Ze is er zeker van. Haar ouders zijn nergens. Ze wilden haar niet en zullen haar nooit willen. Niemand wil haar. Ze is alleen.

In het woud staart Ravos naar De Boom der Bomen. Het licht in de wereld is flets en koud geworden en in de stam verzwakt het zienderogen. Het gebrul in zijn hoofd golft tegen zijn schedel en berooft hem van elke zinnige gedachte. Het zweet staat niet meer alleen in zijn handen, maar overal. Het is nog niet voorbij, hij moet nog iets. Blijf ademhalen, denk na. De snee begint zich langzaam te sluiten.

Ravos dwingt zijn pijnlijke hand de dolk los te laten. Zijn vingers strekken zich uit, grijpen het hart en trekken het uit de stam. Lauw boomsap druipt als bloed langs zijn hand en onderarm. Zijn maag draait zich om. Het geluid in zijn hoofd explodeert.

Daar staat hij, in het centrum van de gebeurtenissen, stil, met het bloedende hart in zijn handen. Hij staart ernaar terwijl het langzaam afkoelt en gelijk met het tot barnsteen stollen van het bloed, neemt het gebrul van de wereld in volume af.

Verbaasd kijkt Ravos naar de grillige rode steen die in zijn hand ligt. Is het hem hier werkelijk om te doen geweest?

Om hem heen is het weer stil. Doodstil. Te stil. Hij beseft dat de eerdere stilte vol leven was en deze stilte is leeg, zo leeg. Geen blad beweegt. Alle bomen zijn verstard. De euforie die hij zich bij de overwinning had voorgesteld blijft uit. Hij is enkel vervuld van een groot verlies.

De Boom der Bomen heeft alle glans verloren. Uit een gat in de stam druppelt gestaag vocht langs de bast naar beneden. Een bibberende zucht glijdt over zijn lippen. Het is tijd om naar zijn mannen terug te keren. Opgelucht dat hij deze plek kan verlaten, draait hij zich om. Middenin zijn beweging verstart hij.

Laag over de grond rolt een grijsgroene mist de open plek op. Slierten maken zich los, kringelen op, rekken zich uit en dringen het gat in de stam van De Boom der Bomen binnen.

Ravos rilt. Melodieuze geneurie als van een gebed weerklinkt en hij voelt meer dan hij ziet, dat De Boom der Bomen, als een koning, gebalsemd wordt. Hij is getuige van een heilig ritueel, dat alleen al door zijn aanwezigheid onteerd zou moeten worden. Maar het was zijn goed recht. Toch?

‘Wie niet luisteren wil, moet voelen,’ zei zijn vader als hij zijn riem losknoopte en Ravos trillend van angst en woede met ontblote billen voor hem stond. Hij voelde de verzengende klap al voor de riem hem raakte. Hij gaf geen kik, net zoals hij zijn woorden inhield bij de talloze verwijten die zijn vader hem maakte, dat hij nooit iets zou betekenen. Ravos beseft dat de gedachte dat hij niets zou betekenen hem niet zoveel deed, maar dat de pijn zit in het feit dat hij nooit iets

voor zijn vader zou betekenen. Daar heeft hij vandaag verandering in gebracht.



2 KASDANJE 020467

Sluiers groene mist golven om zijn voeten, maar hebben een allesbehalve balsemende werking op hem. Ze krullen zich om zijn enkels en zijn nek. Hij kan geen stap meer verzetten. Haat vervult hem en tot zijn ontzetting komt die niet van de boompriesters. Het borrelt in hem omhoog en vult zijn hele wezen. Zelfhaat. Hij bezwijkt bijna aan de intensiteit ervan. De sliert die hem bij zijn nek heeft, houdt hem overeind.

Flarden kruipen langs zijn armen naar de steen die in zijn handen ligt. Ze dringen naar binnen en verdwijnen erin alsof ze nooit hebben bestaan. Dan trekt de mist zich terug en laat hem wankelend op zijn benen achter.

Een licht beweegt door het stille bos zijn kant op. De gestalte die het draagt komt dichterbij en als hij uit de laatste bomenrij stapt, herkent hij hem: Septos, de hogepriester van de Almachtige Een. Als Septos de open plek heeft bereikt, gaat hij recht voor Ravos staan. Zijn minachtende blik raakt Ravos als een klap in zijn gezicht.

‘Ik moet je danken, broeder Ravos. Je hebt de wereld een grote dienst bewezen door het hart van De Boom der Bomen te bemachtigen.’

Wees onvoorspelbaar. Wist Septos waar hij was en wat hij aan het doen was? Er is hem iets ontgaan, maar hij krijgt de tijd niet om erover na te denken, want Septos strekt zijn hand uit en pakt de steen uit zijn hand. Ravos wil protesteren, maar hij kan zich niet bewegen. Iets heeft hem in zijn greep. Deze keer zijn het de boompriesters niet. Septos grijnst tevreden. Ravos vernauwt zijn ogen tot spleetjes.

‘Ik ga dit dragen, zodat iedereen ziet dat ik De Boom der Bomen heb overwonnen.’ Septos zegt het meer tegen zichzelf dan tegen Ravos, terwijl hij de steen kritisch bekijkt.

Ravos maakt een gesmoord geluid. Een akelige glans verschijnt in de ogen van de hogepriester als hij zijn felle blik weer op hem richt en doorgaat alsof ze daadwerkelijk een gesprek voeren.

‘Niemand heeft ooit invloed op de boompriesters kunnen uitoefenen, maar iets zegt me dat dit daar verandering in kan brengen.’ Hij kijkt keurend naar de steen. ‘Ik heb het hart van hun god in mijn handen.’ Bij die laatste woorden brengt hij zijn gezicht met opengesperde ogen vlak voor dat van Ravos. Hij grinnikt om Ravos’ verwarring en stapt weer naar achteren.

Hij gooit de steen op, alsof het een bal is en vangt hem nonchalant weer op. Septos’ zelfgenoegzame grijns verdiept zich. Ravos zou er alles voor willen geven om die van zijn smoel te slaan.

Dit gaat gevolgen krijgen die hij niet heeft voorzien en waar hij niet achter staat. Hij was voor zijn eigen veiligheid blij geweest met de wetenschap dat de boompriesters niet tot haatdragendheid in staat waren, nu betreurt hij dat. Zij hebben de kracht om Septos te stoppen en ze zijn zo dichtbij. Waarom grijpen ze zelfs nu niet in?